

Moartea rămâne totuși o forță care lucrează în om în direcția distrugerii formei pământești a existenței lui. Sfântul Pavel spune: „Dacă viețuiți după trup, veți muri, iar dacă ucideți cu Duhul faptele trupului, veți fi vii” (Rom. 8, 13).

Sursa: acvila30.ro

SFÂNTUL PAISIE AGHIORITUL 1924-1994

CĂDERILE COPIILOR

Chiar și cea mai gravă cădere a copiilor nu trebuie să-i ducă la deznădejde pe părinți, pentru că în vremurile noastre păcatul a devenit

modă. Să aibă întotdeauna în vedere și următorul lucru: copiii din ziua de azi vor avea și unele circumstanțe atenuante pentru neorânduiri pe care le fac.

Firește, părinții vor încerca să-i ajute pe copiii lor, însă fără a se neliniști peste măsură, deoarece mai târziu le va veni mintea la cap. Acum se poate ca ei să nu-și dea seama de ce este bine, pentru că mintea lor nu s-a maturizat încă, ci le este tulbure. Nu au limpezimea minții pentru a distinge primejdia prin care trec și vătămarea ireparabilă pe care o pot suferi.

Sursa: Cuviosul Paisie Aghioritul, *Viața de familie*, Ed. Evanghelistos, București, 2003

PROGRAMUL LITURGIC

Marti 11 octombrie	18:00	Sfântul Maslu
Joi 13 octombrie	18:00	Vecernia și Litia
Vineri 14 octombrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași
Sâmbătă 15 octombrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 16 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Galateni 2, 16-20; Ap. Tit 3, 8-15; Ev. Luca 8, 5-15; Ev. Ioan 17, 1-13 (Rugăciunea lui Iisus); glas 1, voscr. 7 → Duminica a 21-a după Rusalii (a Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic - Pilda semănătorului)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

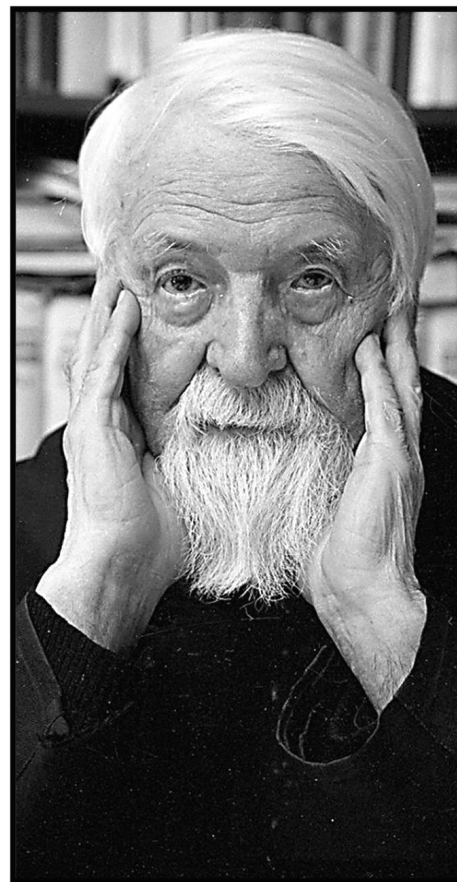

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Când Harul e cu noi, mintea noastră e puternică; dar când pierdem Harul, atunci vedem neputința noastră; vedem că fără Dumnezeu nu putem nici măcar gândi ceva bun.” – Sfântul Siluan Athonitul

Nr. 457 / 9 octombrie 2022

PĂRINTELE
DUMITRU STĂNILOAE

1903 - 1993

SĂ FACEM DIN MOARTE O PREZENȚĂ VALORIZATOARE!

Moartea își capătă sensul deplin în explicația creștină, care vede moartea ca un moment în dialogul etern al omului cu Dumnezeu Cel personal. Pentru creștinism, moartea, deși e urmarea păcatului, a păstrat și un sens pozitiv, întrucât în ea Hristos ne trece la comuniunea deplină cu Dumnezeu, adică la o treaptă mai înaltă în comuniunea cu El și, prin aceasta, la treapta plenitudinii vieții.

În creștinism, moartea este luată în serios, dar fără disperare, înainte de a se produce, pentru a ne pregăti să trecem prin ea la plenitudinea comuniunii cu Dumnezeu; iar când s-a produs, pentru ca prin rugăciuni să se asigure și mai mult celui decedat această plenitudine. Ea nu e nici bagatelizată înainte de a se

produce, nici motiv de disperare când moartea s-a produs, sau de grăbită uitare a celui mort. Morții nu sunt plânși cu disperarea că unicul lor chip de existență a dispărut în neant, pentru totdeauna; ci pentru pierderea unui ajutor în persoana lor și la gândul că au murit nepregătiți. De aceea, locul principal îl țin rugăciunile pentru ei, cu ocazia morții lor și după aceea, odată cu regretul pierderii unui ajutor temporar. De aici vine și obligația amintirii lor.

De fapt, numai pentru credința creștină moartea are un sens, atât în ceea ce privește originea, cât și rostul căpătat de ea în Hristos. Credința creștină dă o explicație satisfăcătoare originii ei, socotind-o provenită prin ieșirea omului din comuniunea cu Dumnezeu, dar pentru ea moartea capătă un sens pozitiv în Hristos, putând fi învinsă prin restabilirea comuniunii cu Dumnezeu, prin credința în Hristos.

Spaima de moarte arată că ea nu e un fenomen cu totul natural, ci că s-a produs ca un fenomen contrar naturii, ca o slăbire a comuniunii cu Dumnezeu, izvorul vieții. Creștinismul explică această spaimă de moarte prin faptul că ea a apărut ca pedeapsă și ca urmare a păcatului primilor oameni, pentru ieșirea lor din comuniunea cu Dumnezeu. De aceea creștinul manifestă deschis și o teamă de durerile morții ca despărțire a sufletului de trup, cum a manifestat

și Hristos, recunoscând astfel acest caracter nenatural al morții, spre deosebire de cei care, pe de o parte, declară moartea un fenomen natural, iar pe de altă parte, au o spaimă disperată de moarte, cu mult mai mare decât creștinii.

Dar creștinismul oferă și un remediu al spaimei de moarte întrucât moartea în Hristos este un mijloc de ridicare a noastră din viața nedeplină și trecătoare în care ne-am coborât, la viața fără de moarte, la plenitudinea vieții prin întâlnirea cu Hristos dincolo de moarte, după ce am trăit în parte cu El aici. Iar siguranța întâlnirii cu El, a depășirii morții noastre, o avem în biruința morții de către El prin Înviere.

În starea de acum nu suntem mulțumiți nici să trăim fără să murim, căci n-avem aici plenitudinea comuniunii cu Persoana lui Hristos, dar câtă vreme suntem în păcat, ne e teamă și să murim, ca din nepregătire să nu rămânem definitiv lipsiți de comuniunea cu El. Sfântul Antonie cere pe patul de moarte lui Dumnezeu să-i mai dea puțin timp de pocăință. Pe măsură ce înaintează într-o viață curată, în comuniunea cu Hristos prin credință, creștinii depășesc însă nu numai teama de durerile despărțirii sufletului de trup, ci și teama de ceea ce va urma după aceea.

În Hristos, comuniunea cu Dumnezeu fiind restabilită,

moartea rămâne ca despărțire a sufletului de trup și prin aceasta și creștinul trăiește împreună cu ceilalți oameni teama de durerile ei, dar în mod mai atenuat; iar la cei tari în credință, ca de exemplu martirii, ea e copleșită cu totul.

În această teamă, creștinul are semnul viu al originii morții în păcatul protopărinților, ale cărui urmări se păstrează până la sfârșitul lumii. Dar ea a devenit un imbold de a lupta împotriva ispitelor păcatului. Toți rămân în trupul supus morții pentru trebuința luptei lor împotriva păcatului. Viața pământească este arena acestei lupte până la sfârșitul lumii, pentru ca moartea în care va sfârși trupul pământesc să nu fie o trecere la definitivarea în starea de necomuniune cu Dumnezeu.

Dar rămânând ca despărțire a sufletului de trup, moartea a devenit în cei uniți cu Hristos, din trecere la o definitivare în viața de necomuniune cu Dumnezeu, trecere la plenitudinea comuniunii cu El și deci la plenitudinea vieții. Aceasta, pentru că cel credincios, purtând pe Hristos în sine, se întărește din puterea Lui în sufletul său, ca să treacă prin moarte la viață și ca să ridice la sfârșitul lumii trupul, pe care l-a curățit prin faptele sale curate, la o viață luminată, transfigurată, la înviere.

Dobândind acest înțeles, moartea capătă nu numai ea un sens pozitiv, ci dă întregii vieți a

omului un astfel de sens. Omul se pregătește în cursul întregii vieți pământești prin întărirea în comuniunea cu Hristos, pentru ca moartea sa să fie trecerea lui la plenitudinea comuniunii cu Dumnezeu și cu semenii.

Scrierile duhovnicești vorbesc de menținerea în amintire a morții care ne așteaptă, pentru ca din aceasta să luăm îndemn de a nu ne lipi prea mult de plăcerile trecătoare ale lumii. Sfântul Antonie cel Mare spune: *„Moartea de o va avea omul în minte, nemurire este; iar neavând-o în minte, moarte este. Dar nu de moarte trebuie să ne temem, ci de pierderea sufletului, care este necunoștința lui Dumnezeu”* (Învățăături despre viața morală, în 170 capete. Cap 49, Filocalia rom., vol. I). Teodor al Edesei declară că viața pământească dobândește un sens și se umple de un conținut curat când omul face din ea o călătorie conștientă spre moarte și spre cele de după ea, ca țintă a vieții.

Prin aceasta, moartea nu e numai un sfârșit distructiv, suportat pasiv, venit din afară, ci și un motiv de pregătire a omului pentru ea, prin acțiunea lui dinlăuntru.

Cu cât omul își face din moarte mai mult o prezență valorizatoare în toată viața lui, cu atât o transformă mai mult în trecere spre plenitudinea vieții și își umple viața pământească mai mult de valoare.